

YARAMAZLIK BIZIM İŞİMİZ 2

YİNE BAŞIM BELADA

T. R. Burns

Çeviri
Nihal Gökçe

©psilon®

Sean E. Boy için

Teşekkürler

Bu hikâyenin okurlarla buluşturulması sırasında birçok yetenekli Yaramaz, pek çok ceza puanı kazandı. Rebecca Sherman ve Writers House'daki şeytan çekiçleri, Liesa Abrams, Mara Anastas, Lucille Rettino, Carolyn Swerdloff, Lydia Finn, Matt Pantoliano ve Aladdin'deki diğer kuduklar, had safhada haylaz ve son derece destekleyici ailemle dostlarım ise sınıf birincileri oldu.

Hepinize teşekkür ederim. Hadi artık, okumayı bırakın da ortalığı karıştırmaya başlayın.

Bölüm I



Yüzüm eriyor. Bir zamanlar alnım olan cıvık kütle güneye doğru kayıyor, sıcak eriyik yoluna çıkan her şeyi yumuşatıyor. Shell'in Güzellik Salonu'nun arka tarafındaki park yerinde resmen eriyip sıvılaşıyorum.

Peki, resmen demeyelim. Gerçekten eriyecek olsam arkamda epeyce pis bir iz bırakmış olurum, hâlbuki bütün amaç hiç iz bırakmamaktı. Bu kaskın hâlâ başımda olmasının nedeni de buydu, yoksa çoktan kafamdan geriye ne kaldıysa koparıp arkasında saklandığım çöp konteynerine tıkmıştım.

"Şahane oldu! Bunu nasıl yapıyorsunuz?"

Kulaklıktan çıtırtılar arasında tanıdık bir ses geldi. Oturduğum yerde dikleşip bir elimle kaskın renkli vizörünü sildim. Görüşüm hâlâ bulanıktı, onun için plastik parçayı kaldırıp başparmağımı nemlenmiş iç yüzeyde gez-

dirdikten sonra tekrar kapattım. Oluşan ufacık açıklıktan güzellik salonunun mor renkli koltuğuna rahatça yayılmış çocuğa baktım. Bir elinde bir dedikodu dergisi tutuyor, diğeriyle de saçını okşuyordu. Elinde bir tarak ve makasla başında duran genç kadına güldü, sonra aynalı duvardaki aksine bakıp kendine de sırttı. Elini çak der gibi kaldırdı, kuaför kadın da çaktı.

En iyi Yaramaz, görünmeyen Yaramazdır. Üç gün önce beni bagaj teslim yerinde bir bankın üzerine çıkmış iki kolumu birden salları halde bulduğunda Matematik öğretmenim Houdini'nin ilk söylediği şey buydu. Belli ki dediği şeyi kendisi duyamamıştı.

Houdini, "Havalı bir şey patlatsak nasıl olur?" diye sordu.

Kuaför kadın, "Havalı bir şey mi?" diye tekrarladı.

"Mesela mavi bir çizgi? Ya da bir şimşek? Ya da mavi bir şimşek?"

"Yani... saçınıza mı?"

Houdini güldü. Kuaför güldü. Bense gözlerimi devirerek koltuğumda arkama yaslandım, neden şaşırıyordum ki acaba? Ne de olsa yeni öğretmenlerimin çoğu gibi Houdini de benden yalnızca birkaç yaş büyüktü. Yetişkinlere has bir işte çalışıyor olabilirdi ama kendisi daha çocuktü. Çocuklar kuralları çiğnerler. Herhalde kendi koydukları kuralları bile.

Yine de, eğer yapmaya geldiğimiz şeyi yapmadan önce saçını yaptıracakını bilsem otelde kalmak için izin isterdim. Otelde klima vardı. Mini buzdolabı vardı. Kova kova buz vardı.

Kafamı devekuşu gibi çöp konteynerinin yanında, yol

kenarında yağlı karların içine daldırmayı düşünürken arka kapının üzerindeki çan çingırdadı. Kapıdan bir kadın çıktı. Sırtında siyah kürk yakalı, beyaz, kadife bir manto vardı. Yeni yapılmış sarı saçları, başının üstünde kaskatı bir hale oluşturmuştu. Başparmağıyla işaretparmağının arasında bir cep telefonu tutuyordu. Park yerinin gri fonunda tırnakları yakut gibi parlıyordu.

Ya da elma gibi. Kusursuz, pırıl pırıl... *güçlü* birer elma gibi.

Çok kısa bir an için gözlerimin önünde kadının düştüğü, vücudunun buz tutmuş kaldırıma çarptığı, suratının acıyla yamulduğu bir sahne canlandı. Sahne o kadar canlıydı ki neredeyse yanına gitmek için ayağa kalkıyordum. Ama sonra nerede olduğumu hatırladım. Neden burada olduğumuzu da... Ve durdum.

Kaskın içindeki mikrofona, “Gidiyor,” diye fısıldadım.

Cevabı duymak için bekledim. Yanıt gelmedi. Kulaklığından yalnızca boğuk konuşma sesleri ve folk müzik geliyordu.

Kadın pırıl pırıl bir cipin yanında durdu. Gözlerimi ondan ayırıp salonun pencerelerinde gezdirdim. Görüşüm bulanıklaşmıştı ama yine de Houdini'nin koltuğunun boş olduğunu görebiliyordum.

Bu kez daha yüksek sesle, “Hedef hareket halinde,” dedim. “Anlaşıldı mı?”

Gitar ve keman sesleri duydum. Gülüşen kadınlar. Tekrar kadına bakınca arabanın kapısını açtığını görüp nefesimi tuttum. Görevin bu ayağında benim sorumluluğum kadını asla gözden kaçırmamaktı... Houdini'yi geride bırakmam gerekse bile. Onun için ileri doğru uzandım. İki elimle gümüş renkli kolları tutup bir ayağımı marş pedali-

na yerleştirdim. Kadının cep telefonu çalınca biraz rahatladım, zaman kazandığımı sanmıştım ama kadın telefona cevap verir vermez motor çalıştı ve stop lambaları yandı.

“Hey, Houdini? Meşgul olduğunu biliyorum ama řu hanım var ya? Takip ettiğimiz hanım? Galiba gitmek üzere.”

Nefesimin sıcaklığı yüzümden yayılan sıcaklıkla birleşince kaskın siperliğinin içinde yeni bir buhar tabakası oluşmuştu. Ben siler silmez yeni bir tabaka oluştu.

Göremiyordum. Göremiyordum ama hiç bilmediğim bir şehirde, tekerlekli bir savaş uçağına benzeyen bu mopedi sürmek zorundaydım. Buzların ve karların arasında... Dikkat çekmeden ve hedefimi gözden kaybetmeden... Arabanın tekerlerinden fırlayan çamur ve taşların havada uçuşmasından anlaşıldığı kadarıyla da hedefin bayağı acelesi vardı. Bunları düşünüp endişelenince kalp atışların iyiden iyiye hızlandı, böyle olunca daha da çok terledim, haliyle bu sefer de görüşüm iyice kötüleşti.

Burada bulunmamın nedeni herkesten iyi olmamdı. Benim yaşımdaki başka çocukların yapamadığı şeyleri yapabiliyordum... ya da en azından herkes öyle söylüyordu.

Ama belli ki bu işte bir hata vardı. Yine.

Gözümün önündeki gri buhar tabakasının giderek kalınlaşmasını izleyerek, “Özür dilerim,” dedim, “ama adamını doğru seçememişsin. Ben bu işi yapamam.”

Moped birden alçaldı. İki ayağımı da yere atıp ufak motosikletimin kollarına yapıştım. Hem arkamdan hem de kulaklıktan Houdini’nin sesi geldi.

“Doğru seçtim. Yaparsın. Kazananlar da asla özür dilemez.”

Moped ileri doğru fırladı. Botlarım yola sürtündü.

İçimden, umarım bu alet arka koltuktan idare edilebiliyordur, diye dua ediyordum yoksa bizi Kentucky sokaklarından kazırlardı.

Houdini, “Anladım galiba,” diye bağırdı.

Moped önce sola, sonra sağa doğru yalpaladı. Rüzgâra ve yer çekimine karşı mücadele ederek botlarımı yukarı kaldırıp ayaklıklara dayadım.

Ben de bağıarak, “Neyi anladın?” diye sordum.

“Bakım meselesini! Saçım hiç bu kadar güzel olmamıştı!”

“Ama ben *anlamadım!* Hani kimseye görünmeyecektik!”

“Görünmedik!”

“Kadının peşinden salona girdin ya! Hem de gidip tam yanına oturdun!”

Moped bir taşla çarptı. Havada süzüldük. Sonunda moped yere indi ve tekrar hızlandı.

“Bazen görülmek görülmemenin en güzel yoludur!”

Bu dediği şeyin hiç anlamı yoktu. Bunu söyleyebilirdim ama o sırada bir viraja girip iyice yan yattık. Vücudumun aşağı ve sağa doğru çekildiğini hissettim. İki bacağımın motora yapıştım. Parmaklarımı açıp öne doğru eğildim ve kollarımı motorun kollarına doladım. Kaskımın içinden hiçbir şey görülmeyeceği halde yine de gözlerimi kapadım.

Houdini sözünü, “İçerideki kızlardan biri gibiydim!” diye sürdürdü. “Mecbur kaldım – malzeme dolabı salonun her yanından görünüyordu. Müşteri gibi oturup güvenlerini kazanmak saklanmaya çalışmaktan daha güvenliydi. Kendimiz sorun çıkaramadan başımızı derde sokamayız!”

Ne diyeceğimi bilemediğim için bir şey demedim. Dakikalarca gittik. Nereye gittiğimizi de, varınca ne yapaca-

ğımızı da sormadım, Houdini de söylemedi. Bütün bildiğim sabah uyandığım zaman açıkladığı kadardı: Bugün üç gün önce başladığımız işi bitirecektik. İşimiz biter bitmez de eve gidebilecektim... beni bambaşka sorunların beklediği evime.

“Geldik.”

Gözlerimi kırıştırdım. Gözümde canlanan, annemin koca bir peynirli hamburgeri ısırma sahnesi kayboldu.

“Fark ettim.” Motorun artık hareket etmediğini, benim de yolun kenarında yatay vaziyette değil hâlâ motorun üzerinde dikey vaziyette olduğumu fark etmiştim. “Güzel sürdün.”

“Doğrusu şahane sürdüm, ama geldik derken bundan sonra sıra sende demek istedim.”

Kaskımı başımdan çıkardım. Houdini yanımda ayakta duruyordu. Arkasına doğru bakınca beyaz panjurlu, küçük kırmızı evi gördüm. Geçtiğimiz yetmiş iki saatin ellisini bu evde yaşayanların hareketlerini canlı video bağlantısından seyrederek geçirmiştim, onun için de evi neredeyse kendi evim kadar iyi tanıyordum. Ama evi tanıyor olmam evin garaj yolunun ucunda bir çalının arkasına park etmiş olmamızın garipliğini azaltmıyordu.

“Görebildiğim kadarıyla her şey yolunda,” dedim. “Duyabildiğim kadarıyla da öyle.”

Tam o sırada bir kapı çarptı. Tanıdık bir ses avazı çıktığı kadar bağırdı. Yüksek topuklar zemine beton bir duvara çarpan mermiler misali çarptı.

Houdini bana mor bir çanta uzattı. “Merak etme. Sahibinin eşyalarını boşaltıp içine başka şeyler doldurdum.”

Çantayı aldım. Fermuarını açtım. “Silah getiriyorum demiştin.”

“Getirdim. Bir şey değil.”

Çantadan kısa bir plastik boru çıkardım. Annemin daha hacimli ve canlı saçlara sahip olmak için hiçbir zahmetten kaçınmaması sayesinde bu borunun ne olduğunu biliyordum. “Bigudi ha? Ne yapacağım ben bununla?”

“Nişancı sensin. Bir şey bulursun.”

Etrafımızda karlar uçuşuyordu ama yine de yüzüme bir kez daha ter bastı. Houdini bunu fark etmiş olmalıydı çünkü bana doğru bir adım atıp biraz daha açıklama yapmaya koyuldu.

“Okla yay mı istiyorsun? Boya topu atan tüfek mi? Su bombası mı? Onlar da harika olabilir ama oldukça sıradan şeyler. Öyle silahların olduktan sonra nerede olsa, kime istesen zarar verebilirsin. Kalıcı bir etki yaratmak istiyorsan kişisel bir şeyler yapmak her zaman daha iyidir.” Omuzlarını silkti. “Üstelik kolaysa madeni bir frizbiyi havaalanında güvenlik kontrolünden sen geçir de görelim.”

Ağzımın içinden söylenir gibi, “Bumari,” diye karşılık verdim.

“Ne?”

Bigudiyi çantaya attım. “Frizbi çocuk oyuncağıdır.” Bu söz, Düzen’deki danışmanım Ike’in sözüydü. “Bumari yarı frizbi, yarı bumerangdır. Yaramazlara yaraşır bir silahtır.”

Houdini sırttı. “Bu işin hakkından gelirsin sen, Hinkle.”

Olabilirmiydi? Belki de yapabilirdim. Geçtiğimiz birkaç ay boyunca gerçekten de hayatta yapacağımı hiç düşünmediğim şeyler yapmıştım.

Ama yapmak *istiyor muydum?*

Karların sessizliği bir çığlıkla bozuldu. Düşünmeyi o anda bırakıp harekete geçtim.

Kaskı başıma geçirdim, çantayı bir omzuma attım. İyice eğilip ileri atıldım. Koşarken bir gözüm yerde, bir gözüm çekili perdelerin arkasında koşturan gölgelerdeydi.

“MK B3’te.” Kaskın içindeki kulaklıklardan Houdini’nin sabit ama hızlı bir tempoyla konuşan sesi geliyordu. “AL B2’de -geri alıyorum- AL B1’e dönüyor.”

D-Tablet’inden canlı video bağlantısını izliyor olmalıydı. Söylediklerini içimden çabuk çabuk çevirmeye başladım. MK Masum Kurban demekti, Molly adında, on bir yaşında bir kızdı, ailenin tek çocuğuydu. B3, 3. Bölge demekti, evin arka tarafındaki yatak odaları bölümüydü. AL Anne Lubbard, yani hedefimizdi. B2, 2. Bölge, yani salon-salamanje, B1 ise 1. Bölge, yani mutfak demek oluyordu.

Houdini’nin bildirdiği konumların şifresini çözmekle öyle meşguldüm ki evin arkasına sokulup salon penceresinin altına çömelinceye kadar ne anlama geldiklerini düşünemedim. Dantel perdeler arasından Bayan Lubbard’ın öfkeyle mutfaktan çıktığını gördüm. Sonra arkama bir göz atıp Bay Lubbard’ın her zamanki yerinde olup olmadığını kontrol ettim: her zamanki gibi küçük odunluktaydı, kütüphane yapıyorum bahanesiyle internette poker oynuyordu.

Houdini, “H2 beyaz kazağı yıkamış,” dedi.

Başımı tekrar eve çevirdim. “Yıkamayacak mıydı?”

“Pamuklu hırkayı yıkayacakmış, V yakalı kaşmir kazağı değil. Kazak on beden küçülmüş, AL köpürüyor.”

“Küçüldüyse kızına versin o zaman. Molly’nin -MK’nin- yaptığı her şey için bir teşekkür olarak.”

“İyi bir anne olsa herhalde öyle yapardı.”

Ama AL'nin iyi bir anne olmadığını biliyorduk. Ne de olsa iyi bir anne kızına çok çalışıp az maaş alan bir hizmetçi muamelesi yapmazdı. Kapısına mahkûm bir hizmetçi gibi her gün, daha ödevlerini yapmadan evi süpürmesini, silmesini, toz almasını, evdeki her bir camı silmesini emredip yerde bir mısır gevreği parçası veya camda bir leke görünce de cezalandırmazdı. Hele de kendi asıl öncelikleri güzellik salonunda saatler geçirmek, köpüklü banyolarda yıkanmak ve bu yorucu işlerin ardından dinlenmek için her gün iki saat öğle uykusuna yatmakken...

Bay Lubbard'ın da pek matah biri olduğu söylenemezdi ama onun odunlukta saklanmasıyla ilgili asıl sebebi karısından kaçmaktı, yani kadını düzeltirsek onun da düzelmesi ihtimali oldukça yüksekti.

“AL ve MK B4'e gidiyor.”

Houdini'nin sesi şimdi daha da ciddi çıkıyordu. Kodları çevirince nedenini anladım.

B4 bodrumdu.

“Anlaşıldı,” dedim. Sonra da koşmaya başladım.

Tam ben dışarıdan arka kapının önüne geldiğimde Bayan Lubbard'la Molly de içeriden bodrum kapısına gelmişlerdi. Bayan Lubbard kapıyı açtı, karşılarında kızının en büyük korkulu rüyası duruyordu. Molly'nin sırtı arkadaki duvara çarptı. Başını öne arkaya sallandı.

Elimi çantaya soktum.

İki atış. Biri kapının küçük camını kırmak için, biri de bu anneye ömründe unutamayacağı bir ders vermek için. İki atışta bu iş hallolacaktı.

Parmaklarım kalın bir lastik halka gibi bir şeye dokun-

du. Çantanın içindeki en sert, en ağır parçayı bulana kadar karıştırmaya devam ettim, o da içi yeşil pelteye benzeyen bir şeyle dolu bir kavanoz çıktı. Elimi çantadan çıkarırken bir de uzun, dişli bir şey yakaladım.

Bir tane lastik saç tokası. Pauline Armut Kremi. Metal bir tarak. Silahlarım bunlardı.

Houdini, “MK SG başlamak üzere,” dedi.

Sulu göz. Molly ağlamaya başlamak üzereydi.

Saç tokasını kavanoza geçirdim. Sol elimin başparmağını lastiğe takıp kavanozu sağ elimle geri doğru çektim. İki kolumu da kaldırdım. Bir gözümü kapadım. Nişan aldım.

“AL SG başlamak üzere?”

Bayan Lubbard ağlamaya başlamak üzere mi?

Silahımı indirip kapıya doğru uzandım. Houdini doğru söylüyordu. Hedefin yüzü buruşmuştu, bir elini kaldırıp tırnaklarını inceledi, sonra eliyle gözlerini yelpazeledi. Molly üzülmüş gibi ona doğru gitti.

Houdini, “Hadi, Hinkle, şimdi,” diye bastırdı. “Savunmasız durumda. Atışını yap.”

Tekrar nişan almaya davrandım ama sonra durdum. Ne yapıyordum ben? Ben kimdim ki birilerine -hele de hiç tanımadığım bir yetişkine- ders vermeye kalkışıyordum? Bu aile hakkında tam olarak ne biliyordum? Videoda ne gördümse o kadarını biliyordum ama ya bizim kameralara yansımayan şeyler? Ya Molly geçen hafta tam bir baş belası gibi davrandıysa? Ya benim son üç gündür gördüğüm her şey, bütün o bağırış çağırışlar, kavgalar, emirler, çaresiz bir annenin kontrolden çıkmış ergen kızıyla baş etme çabalarıysa?

Ailelerle çocukların ilişkisi karmaşık olabilir. Biliyorum. Yaşadım. Bu ailenin işini de iyice karıştırmak istemem.

Bir yandan koşarken bir yandan Houdini'ye, "Motoru çalıştır," dedim. "Bu iş yatar."

"Yatar da ne...?" Houdini durdu. "Şaka yapıyorsun herhalde."

"Hayır. Üzgünüm. Sana ben bu işe uygun değilim demeye..."

"Tırnakları."

Herhalde kulaklığım bozuktur. Kaskın yan tarafına vurdum. "Ne?"

"AL'nin tırnakları. MK'ye bir el feneri verecekmiş gibi yaptı, sonra elinden çekince de tırnakları duvara sürtündü. Manikürü bozuldu. Onun için ağlıyor."

Houdini'nin sesi farklı geliyordu. Yalnızca ciddi değil, gergindi de. Sesini duyunca ayaklarım yavaşlamaya başladı.

Houdini "Şimdi de bağıyor," diye devam etti. "MK'yi dirseğinden yakaladı. Merdivenlere doğru itiyor."

Durdum. Olduğum yerde Houdini'nin canlı yayını dinledim. Molly ağlıyordu. Sonra bir kapı çarptı. Zemin sallandı.

Molly'nin sesi kesildi.

"Kızı bodruma kapattı," dedim.

Houdini, "Evet," diye onayladı.

"Boyu lambanın ipine yetişmiyor."

"Doğru."

"Üstelik karanlıktan öyle korkuyor ki gece uyumak için bile üç lambayı yanık bırakması gerekiyor."

"Kesinlikle."

Derin bir nefes aldım. "Sen kızı acil çıkış kapısından çıkar. Ben anneyi hallederim."

Houdini bu sabah bana Bayan Lubbard'a en iyi dersi benim vereceğimi söyleyip ben de nasıl diye sorunca, verdiği cevap zamanı gelince ne yapman gerektiğini bilirsin olmuştu. İnanmamıştım.

řu ana kadar.

Sonraki doksan saniye boyunca ne yaptığımı hiç düşünmedim. Yalnızca yaptım. AL'nin ilerleyişini gözlemek için pencerelerden içeri bakarak evin yanından ilerledim. O, banyodaki mermer tuvalet masasına geldiğinde ben de yerimi almış, silahlarımı hazırlayıp hedefe kilitlenmiştim. Kadın kadife minderli pufuna otururken pencereyi açıp nişan aldım.

Lastik toka şahane bir sapan olmuştu. Houdini'nin sandan aşırdığı her şeyi birer birer fırlatmak için onu kullandım. Pauline Armut Kremi. Tırnak törpüleri. Bigudiler. Saç spreyleri. Taraklar. Fırçalar. Doğrudan hedefi vurmamaya dikkat ediyordum ama silahların Bayan Lubbard'ın etrafında uçuşmasına, kadının dönüp puftan düşmesine aldırmadım. Kendisine bir şey isabet etmemişti ama değerli güzellik malzemeleri için aynı şeyi söylemek zordu. Losyon şişeleri kırılıyordu. Parfümler ortalığa saçılıyordu. Pudralar havada uçup yere çarpıyor, beyaz bulutlar kalkıyordu. Çantanın dibinde bir tomar firkete buldum, firketeleri aynanın etrafındaki küçük ampullere fırlattım. Hep-sini kırdım, yalnızca bir tane bıraktım çünkü Bayan Lubbard'ın bundan sonra olacakları görmesini istiyordum.

Bir oje, aynanın ortasına çarptı. Kırmızı sıvı çatlak camdan aşağı süzölmeye başladı. Saç boyamak için kesilmiş bir parça alüminyum folyoya rujla karalanmış bir not, arkasına sürölmüş takma kirpik yapıştırıcısıyla aynanın ortasına yapıştı.

Bayan Lubbard yerde büzülüp tostoparlak olmuştu. Kollarıyla başını korumaya çalışıyordu. Omuzları titriyordu. Birkaç saniye öylece durdu, sonra yavaşça ayağa kalktı, parmaklarının ucuna basa basa aynaya doğru gitti, ileri doğru uzanıp mesajı okudu.

Kendim yazdım diye söylemiyorum, mesaj da oldukça iyiydi.

*İyi görünmenin bir bedeli var diye mi düşünüyorsun?
İyi ÖL, yoksa kendini düşkünler yurdunda bulursun.
Molly'ye yaptıklarını telafi et, yoksa her şeyinden olursun.*

Bayan Lubbard doğruldu. Bir elinin parmaklarını ağzına bastırdı. Etrafına baktı.

Bakışları pencereye dönünceye kadar ben çoktan gitmiştim.